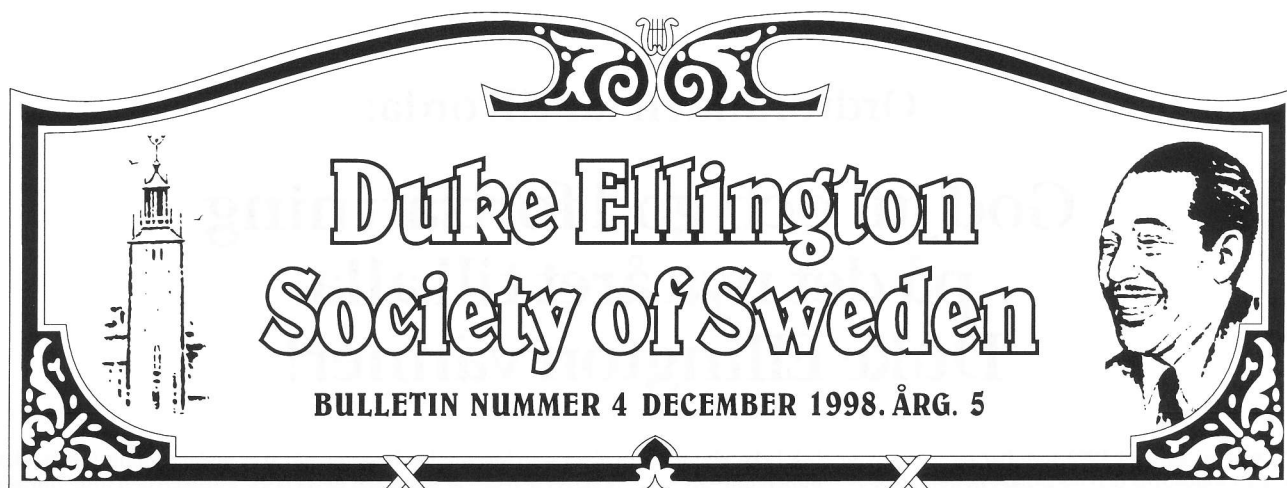

Duke Ellington & Ella Fitzgerald in Stockholm Sweden, 1966.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Bosse Holmquist, Alf Lavér, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Övriga världen 25\$

Paymentinstruction:
To: Svenska Handelsbanken
SWIFT : hand se ss

For onward transmission to DESS
Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd vårt Postgiro eller Bankgiro
Postgironr. för betalning på prenumeration
av DEMS från Holland är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda:

God Jul och god fortsättning på det nya året till alla Duke Ellington vänner!

Vi närmar oss året 1999 som har en större symbolisk betydelse för oss än industrins och datafolket hysteri angående millennieskiftet. Duke fyller som bekant 100 år den 29 april och många arrangörer och musikanter kommer på olika sätt att manifesteras detta under året med konserter och nya CD. I Toronto, Los Angeles, New York, Washington, Stockholm samt Västerås m.m. planeras f.n. för fullt.

Senaste nytt från New York är att Lincoln Center planerar en Ellington afton den 14 januari 1999. Det blir med Ellingtons veteraner som skall samlas och prata om den gamla god tiden och eventuellt blir det också musik. Från Sverige kommer Willie Cook att delta. Vi får hoppas att intresset kan hållas vid liv och att flera nya medlemmar kommer i kontakt med DESS.

För dem som är intresserade av information angående resan till Washington kommer vi att ge tider och priser så att de som vill kan åka tillsammans i grupp. Det finns ju säkert många alternativ men ett förslag kan vi ge. I Stockholm blir det en afton på Stockholms Konserthus den 24 september och vi skall ordna en afton den 10 maj.

DESS har gjort en inspelning på CD med Magnus Lindgren ts, kl, f, Mathias Algotsson p, Hans Backenroth b och Johan Löfcrantz tr. CD'n kommer inte att säljas i butik utan enda möjligheten att köpa CD'n blir genom att skicka in en anmälan till DESS. Detta är ett

villkor som Magnus har bestämt. CD'n är under produktion när detta skrivs och den är färdig när detta läses. Musiken och inspelningen har fått högsta betyg av Bengt-Arne Wallin. CD'n är Magnus första egna och priset är 130 kr för medlemmar. Magnus kommer att bli mycket uppmärksam under nästa år. Var så säker. Följande kompositioner är inspelade den 28 september 1998:

Take The "A" Train, In A Sentimental Mood, Perdido, Stompin' At The Shuffle (Magnus egen komposition), Come Sunday, Rockin' In Rhythm, C Jam Blues, Prelude To A Kiss, Cottontail, I Let A Song Go Out Of My Heart.

Med tanke på att knappologin kan gå för långt får vi kanske lugna oss med att visa filmer som innehåller Duke och hans musik eftersom filmerna inte har alltför stort intresse.

Vårt nästa möte blir den 1 februari 1999 i SAMI. Se separat artikel. Nya/gamla Nalen har en högre prissättning än SAMI, men eftersom SAMI äger Nalen så vi får se hur det blir med hyran till "Harlem".

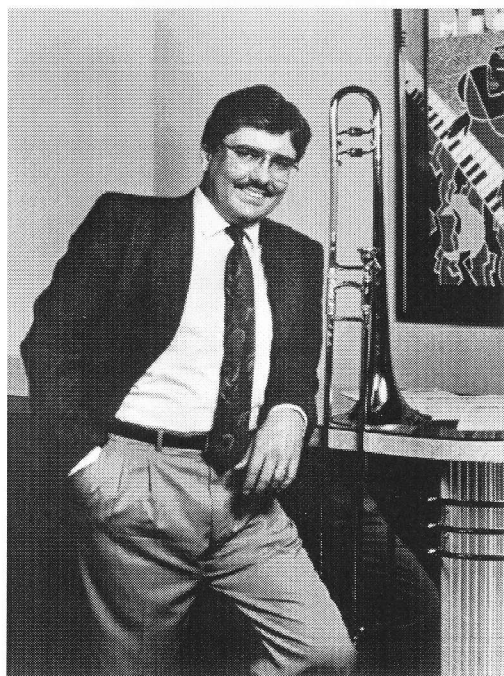
We love you madly
Göran

Trombonisten Dan Barrett kommer på besök med HJC.

Den 1 februari 1999 kommer trombonisten Don Barrett att spela för oss.

Han är på turné med Bent Person och hans Harlem Jazz Camels.

Här följer en presentation av Dan Barrett:

"If it swings, I'm interested", svarade trombonisten Dan Barrett på frågan om vad han tycker om här i livet. Nanton, Brown och Tizol ligger alla högt upp på hans 10-i-topplista vilket gör honom till en lika ovanlig som sensationellt begåvad trombonist i "mellangenerationen", och ekon av alla dessa tre hörs i hans spel (dessutom har han i sin ägo Tizols ventilbasun). Dan är född i Kalifornien, skolas i college-orkestern och var redan tidigt igång med de lokala dixiebanden och veteranerna (Barney Bigard, Joe Darensbourg, m.fl.). Redan tidigt kom han i kontakt med likasinnade ur samma generation: Scott Hamilton, Ken Peplowsky och bildade så småningom en framgångsrik kvintett med gitarristen/banjoisten Howard Alden.

Även mästare som Benny Goodman och Buck Clayton var angelägna om att ha med den unge trombonisten med det fantasifulla spelet och den öppna inställningen till jazz.

De senaste åren har Dan frilansat på festivaler, skivinspelningar, konsertturnéer och på de otaliga minifestivaler, s.k. "jazzparties", som arrangeras med den amerikanska eliten. I den ingår nämligen Dan Barrett och han är en garanti för högsta kvalitet, god smak, svängigaste tänkbara musik och skön stämning.

Nyhet: Magnus Lindgrens första CD

Magnus Lindgrens första CD finns nu att köpa för våra medlemmar. Priset är 130 kronor plus porto och vid besök av våra DESS-möten är priset 120 kronor. Obs finns ej att köpa i handeln. Mera information se extra blad.

Föreningsmöte 7 september

En trogen kärna av ett 60-tal klubbmedlemmar hade trotsat en T-bana på gränsen till sammanbrott måndagen den 7 september och tagit sig till DESS-mötet på Döbelnsgatan vid Johannes kyrkogård.

(Där fanns den för alla 78-varvssamlare bekante hofsångaren Martin Öhman ligger begravnen med sin maka, strax nordost om ingången till SAMI där DESS alltiämt håller till).

En livlig afton utan förstämning, så kan kvällen beskrivas.

Det började med att Jan Bruér höll en härlig en timmes låda med hjälp av gamla Ellingtonskivor om problemet Hardwick/Carney, d v s vem av de båda herrarna som egentligen spelar solona på företrädesvis altsax och barytonsax (ibland sopran och tenor för att komplicera problemet) under några år i 20-talets andra hälft. Föredragshållaren medgav att ämnet ibland kunde kännas något efemärt, men att det ändå skänkte honom en djup tillfredsställelse att kunna

vederlägga gamla diskografiska lättfärdigheter.

Otto Hardwick är en bortglömd storhet, menade han, en av de viktigaste medlemmarna i Ellingtons 20-talsband, och det var sannerligen på tiden att han fick sitt rättmätiga äreminne.

(Här vred sig min hädiske stolsgranne och tyckte att de musikaliska

exemplen var av det antika slaget och att den bruériska knappologien knappast angick honom som inte ens var påtänkt då Harry Carney anslöt sig till Duke Ellington 1927. Men när Jubilee Stomp frustade ut i högtalarna därefter medgav han att det nog vore värt att ta en upptäcktsfärd bakåt genom Ellingtons formativa år.)

Tack Jan Bruér som fyllde folkbildarens viktigaste uppgift att väcka och stimulera föredömligt!!

In brölade sedan kvällens huvudaktör, den mycket verbalt, musikaliskt och socialt begåvade Kenneth Arnström och hans kvartett: Jan Jönsson, piano, Bengt Hansson, bas och Petur Östlund trum-

mor. Arnström tar och ger med hela handen och visade redan i den inledande "In my solitude" att han är en Stor Grabb. Han fokuserar på musiken med en energi och en tveklöshet som öppnar för risken att hamna i oskärpa. När kvartetten ger sig på "Caravan" är det därför inte öknens skepp som vagnar genom rummet utan snarare en Atlantångare som stampar i storm. Arnström närmar sig det mesta med samma aggressivitet och i ett nummer som "I let a song go out of my heart" är han på väg att spräcka topplocket för att nu hämta en liknelse från motorvärlden. Inte alltid en nyanernas mjuke älskare kanske, men en saxofonist med GO vare sig det nu är alten, tenoren eller bassaxofonen han trakterar med samma levnadsglada R&B-måner. Hans kvartett följde honom i spåren som om hade den utrustats med radar - basisten Bengt Hansson vann i synnerhet mitt gillande för sparsmakat och lyhört strängaspel, diskret och musikaliskt intelligent.

Resten av kvällen fylldes av skiv- och bokauktion ur Benny Åsunds kvarlåtenskap och en långfilm från 1969 - Change of Mind - som lika gärna kunde ha fått vila i glömska. Det är svårt att få ett vettigt utbyte av en B-produkt i oskarp kopia med en löjlig handling som ytterligare fördunklas i starkt sammandrag (18 min!). Ellington fick spela sin filmmusik för tämligen döva öron.

Tycker i varje fall jag, Bo Holmqvist, som satt vid protokollet.

Jan Bruér. Foto Olle Lindholm

Från höger: Jan Jönsson, piano, Bengt Hansson, bas och Petur Östlund trummor och Kenneth Arnström. Foto Olle Lindholm

Kenneth Arnström i högform med bassaxofon. Foto Olle Lindholm

En fulltalig publik njöt av musiken. Foto Olle Lindholm

Ella Fitzgerald with Duke Ellington 1966 in Stockholm, Sweden

Av Bosse Scherman & Göran Wallén

Ella Fitzgerald and Duke Ellington and his Orchestra visited Stockholm February 7- 8, 1966. The program included two concerts Feb. 7, at Konserthuset. The 1st concert at 19.00 and the 2nd concert at 21.30. The next day, Feb. 8, started in the daytime with a rehearsal at Cirkus. Some of the recordings from the rehearsal have been used in radio programs. In the evening, the band with Ella played a concert in two sets at Cirkus. This concert was partly telecast by Sveriges Radio och Television (Swedish Broadcasting and Television Corporation). Everything listed here has been aurally checked by us, and we have seen a video tape of the 2nd set of the Cirkus concert. We have also compared the audio and video tapes of the concerts with the issues on LP, CD and cassette.

1st concert, February 7, Konserthuset, Stockholm, 1st set and 2nd set.

Information about this concert is unavailable to us. However, a tape from the collection of Benny Åslund contains the following three titles from Konserthuset, Feb. 7, which were not used in the Swedish Radio broadcast and which could very well be from the 1st concert, 2nd set.

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Duke Ellington and his Orchestra : Cat Anderson, Cootie Williams, Herbie Jones, Mercer Ellington (tp), Lawrence Brown, Chuck Connors, Buster Cooper (tb), Jimmy Hamilton (cl,ts), Russell Procope (as,cl), Johnny Hodges (as), Paul Gonsalves (ts), Harry Carney (bars, cl, bcl), Duke Ellington (p), Joe Comfort (b), Gus Johnson (dr).

Imagine My Frustration

Jimmy Jones (p) added

Duke's Place

Jimmy Jones omitted

Azure

Note: The above version of Imagine My Frustration is aurally different from the one in the broadcast of the 2nd concert (Feb. 7) and also from the one on Pablo 2308-242 (Feb. 8). The above ver-

sion of Duke's Place is aurally different from the one on Pablo 2308-242 (Feb. 8). For Azure, there are no other versions from Feb. 7 or 8 1966 available for comparisons. Rolf Dahlgren reported in OrkesterJournalen 3/1966 that this title was performed during the concert he reviewed, but it is not clear whether it was the 1st or 2nd concert. The above version is rather tentative and sounds like an unprepared encore.

2nd concert February 7, at Konserthuset, Stockholm, Sweden, 1st set and 2nd set.

Duke Ellington and his Orchestra:

Cat Anderson, Cootie Williams, Herbie Jones, Mercer Ellington (tp), Lawrence Brown, Chuck Connors, Buster Cooper (tb), Jimmy Hamilton (cl,ts), Russell Procope (as,cl), Johnny Hodges (as), Paul Gonsalves (ts), Harry Carney (bars,cl,bcl), Duke Ellington (p), John Lamb (b), Sam Woodyard (dr).

Imagine My Frustration

2nd concert, 1st set

(Norman Granz introduces Duke Ellington)

Take The "A" Train (theme)

Medley : Black and Tan Fantasy

Creole Love Call

The Mooche

Soul Call

West Indian Pancake

El Viti

(Norman Granz introduces Ella Fitzgerald)

Ella Fitzgerald (vcl), acc. by Duke Ellington and His Orchestra:

Same except Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b), Gus Johnson (dr) replaces Duke, John and Sam.

Satin Doll

Wives and Lovers

Something to Live For

Let's Do It

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Cat Anderson (tp), Jimmy Jones (p),

Joe Comfort (b),

Gus Johnson (dr).

Lover Man

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Duke Ellington and His Orchestra : As

before with Jones, Comfort and Johnson in the rhythm section.

Sweet Georgia Brown

Note: According to Ole J. Nielsen, the above version of El Viti was issued on the CD Jazz Hour JHR73504 (as The Matador), but that version is aurally different.

2nd concert, 2nd set

Duke Ellington and His Orchestra: As for the 2nd concert 1st Set.

The Opener

La Plus Belle Africaine

Veldt Amor

Azure (Sd) CA-8 (cassette)

Magenta Haze

Things Ain't What They Used To Be

Ella Fitzgerald (vcl), acc. by Cat Anderson (tp), Jimmy Hamilton (cl) -1, Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b), Gus Johnson (dr).

Só Danco Samba (Jazz Samba)

I'm Just a Lucky So and So, -1

Someone To Watch Over Me

Cootie Williams, Herbie Jones, Mercer Ellington (tp) added.

Mack the Knife

Ella Fitzgerald (vcl), acc. by Duke Ellington and His Orchestra : as before, except that the rhythm section now consists of Duke Ellington and Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b) and Gus Johnson (dr). Jimmy Jones omitted -2.

Cotton Tail

Azure (Sd) CA-8 (cassette)

Imagine My Frustration -2

Rehearsal at Cirkus, Stockholm, February 8, 1966

Duke Ellington (p), John Lamb (b),
 Looking Glass, take 1
 Looking Glass, take 2
 Serenade To Sweden, take 1
 Queen's Guard, take 1 Azure (Sd) CA-5 (cassette)
 Serenade To Sweden, take 2
 Queen's Guard, take 2
 Duke Ellington and his Orchestra: Regular personnel as above,
 with Ellington, Lamb and Woodyard in the rhythm section.
 Take The "A" Train (theme)
 DE gives instructions to the Television staff.
 West Indian Pancake
 Kinda Dukish & Rockin' In Rhythm
 La Plus Belle Africaine (a few bars only)

Note: Incidental passages by Jimmy Hamilton (cl) and Johnny Hodges in one of the takes of Serenade To Sweden. A Swedish Radio program, broadcast the day before the Cirkus concert was telecast, includes one take of each title from the rehearsal. According to the producer, Lars Egler, the rehearsal continued an hour later with Ella Fitzgerald, but we haven't heard any recording of it and have no details.

Swedish Radio and Television telecast, Cirkus, Stockholm, Sweden, February 8, 1966.

Duke Ellington and His Orchestra:
 Cat Anderson, Cootie Williams, Herbie Jones, Mercer Ellington, (tp), Lawrence Brown, Chuck Connors, Buster Cooper (tb), Jimmy Hamilton (cl, ts), Russell Procope (as, cl), Johnny Hodges (as), Paul Gonsalves (ts), Harry Carney (bars, cl, bcl), Duke Ellington (p), John Lamb (b), Sam Woodyard (dr).

1st set

Take The "A" Train
 West Indian Pancake
 Kinda Dukish & Rockin' In Rhythm
 La Plus Belle Africaine Azure CA-2 (cassette)
 The Opener Azure CA-2 (cassette)

Ella Fitzgerald (vcl), acc. by Duke Ellington and His Orchestra:
 Same except Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b), Gus Johnson (dr) replace Duke, John and Sam.
 Wives and Lovers Pablo 2308-242
 Sweet Georgia Brown

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Cat Anderson (tp), Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b)
 Gus Johnson (dr).
 So Danco Samba (Jazz Samba) Pablo 2308-242
 How High the Moon

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Duke Ellington and His Orchestra:
 As before, except
 Duke Ellington (p) replaces Jimmy Jones.
 Imagine My Frustration Pablo 2308-242
 Jimmy Jones (p) added
 Duke's Place Pablo 2308-242

Note: The last title from this telecast, Serenade to Sweden, is from the rehearsals at the Cirkus earlier the same day.

2nd set

Duke Ellington and His Orchestra the same as above.
 Take The "A" Train (theme)
 Black and Tan Fantasy
 Soul Call Azure CA-15 (cassette)
 Wings and Things
 Jam With Sam

Ella Fitzgerald (vcl), acc. by Duke Ellington and His Orchestra:
 Same except for Jimmy Jones (p) and Gus Johnson (dr) replaces Duke and Sam. Joe Comfort (b) is added (he replaces Lamb in the middle of the number).
 Satin Doll Pablo 2308-242
 John Lamb omitted.
 Something to Live For Pablo 2308-242
 Let's Do It Pablo 2308-242

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Cat Anderson (tp), Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b)
 Gus Johnson (dr).
 Lover Man Pablo 2308-242
 Cootie Williams, Herbie Jones, Mercer Ellington (tp) added
 Mack the Knife

Ella Fitzgerald (vcl) acc. by Duke Ellington and His Orchestra:
 As before, except that the rhythm section consists of Duke Ellington (p), Jimmy Jones (p), Joe Comfort (b), Gus Johnson (dr).
 Cotton Tail Pablo 2308-242

All titles on Pablo 2308-242 also on Pablo PACD2308-242-2, (Au)D-40272, (JJ)333-20006-CD,VDJ-28028, Pablo/Carrere(F)98.819 (all CD's).

Note 1: Benny Åslund lists a medley of V.I.P.'s Boogie/Jam With Sam for the above concert, but only Jam With Sam is announced by Duke Ellington and performed.
Note 2: In Jazz Records Vol. 6 Ole J. Nielsen lists a telecast of 11 titles from unidentified concerts, Stockholm, Feb. 7-8 1966 (most certainly from the Cirkus concert Feb. 8). The program was telecast by French Television in 1984 under the title "Ella and Duke In Spain".

Ella Fitzgerald with Ray Brown, bass and Oscar Peterson piano.

Axplock

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

INTERNET, MAIL OR/AND FAX CONNECTION, PLEASE!

Request of today for all members to save some money for DESS. Do you have a Mail or/and Fax connection? Please, tell us so we know your address or/and faxnumber. We can save some money in our distribution to you by this new way of communication.

Change Of Mind

Filmen "Change of Mind" är från 1969 och musiken är skriven och spelad av Duke Ellington och hans Orkester.

Enligt Klaus Stratemann's bok visades filmen i begränsad omfattning enbart på Drive In Cinemas i USA. Anledningen var säkert att filmen innehåller för många rasistiska frågor för biopubliken och kvaliteten på filmen var heller inte den av högsta nivå.

Musiken hörs i fragment med solon av Cootie Williams och Johnny Hodges i bl.a. kompositionerna *Wanderlust* och *Black Butterfly* inspelad på Pablo 2310-815.

Sättning: Cootie Williams, Willie Cook tp, Benny Green, Benny Powell tb, Russel Procope as, Paul Gonzalves, Harold Ashby ts, Harry Carney bar, Duke Ellington p, Paul Kondziela b, Rufus Jones dr and an unknown vocal.

Addings and corrections.

Duke Ellington in Düsseldorf - Oostende, 1970

Live recording from Jazz Collection JCD 05. Recorded August 1, 1970 in Kursaal-Oostende, Belgium. Production Italy 1994.

Raynance is not mentioned in the CD text. But he sings in the medley *Just Squeeze Me* and *It Don't Mean a Thing* .. after him sings Devonne Gardner. She was singing with Duke in the 2nd Sacred Concert's from 1968 up to April 30, 1973.

The medley: *Don't Get Around*.., *Do Nothing* 'Till, *Solitude*, *Mood Indigo*, *I'm Beginning to see The Light*, *Sophisticated Lady*, *Caravan*, *Satin Doll*, *Just Squeeze Me*, *It Don't Mean a Thing*, *Solitude*, *I Let a Song Go Out of My Heart*, *Don't Get Around Much Anymore*.

Ray is not mentioned at this date in K. Stratemann or Ole J Nielsen. Is the date wrong?

The friends posing with Al Hibbler

Al Hibbler with friends on the photograph on page 9 in our Bulletin No 3, 1998 were Patricia Braxton and Geneva Hudson, who is married to Ted Hudson. Patricia and Geneva are from Washington.

Joe Nanton

Joe Nanton died in San Francisco and not in Los Angeles, as we wrote in our last Bulletin. The Hotel was right! There are two ideas about which city, but San Francisco is right.

New CD's and book's

A new book from Italy. "Duke Ellington, Dalla White House a Dio" (from the White House to God). Author: Giampiero Cane, address: CLUEB, Bologna, 1998, Italy. 115 pages in Italian. The author is a professor of African American music at Università di Bologna. He presents a scholarly review of the critical writings on Ellington and contrasts the ideologies of jazz improvisation and jazz composition as represented by Armstrong and Ellington respectively.

Order <http://www.rinascita.it>
Stefano Zenni, Chieti, Italy

duke ellington, mood indigo

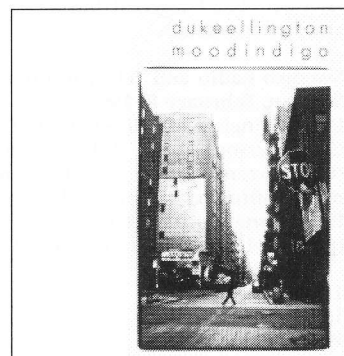
Mercer Ellington with Orchestra, recorded October 2, 1976 in Pioneer studio, Tokyo, Japan

TDK Records, TDCN-5065.

Mercer Ellington conductor, Willie Singleton, James Bolden, Berrie Lee Hall, Robert Randridge trumpet, Malcolm Taylor, Raymond Harris, Chuck Connors trombone, Harold Minerve, Vincent York, David Young, Percy Marion, Robert Eldridge saxophone, Edward Ellington guitar, Lloyd Mayer piano, Carine Ray bass, Quentin "Rocky" White drums and Anita Moore vocal.

Titles: Take The "A" Train, I Let a Song Go Out of My Heart/Don't Get Around Much Anymore, In a Sentimental Mood, Satin Doll (vocal AM), Solitude (vocal AM), Things Ain't What They Used To Be, I Got It Bad (vocal AM), It Don't Mean a Thing (vocal AM), Mood Indigo.

This is the only text on the CD. Nothing inside on the cover. No soloists are noted. The music is not of any particular interest and you don't feel that it is an Ellington Orchestra.

Duke Ellington in Concert 1960.

Recorded in Santa Monica, California, May 27, 1960.

Hindsight Record HCD-268.

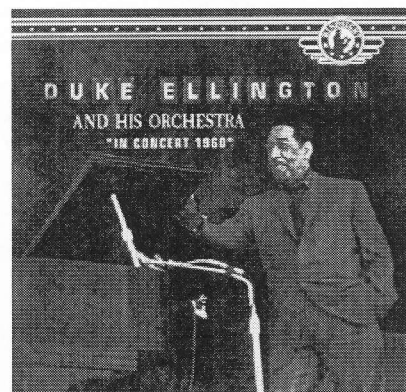
Fats Ford (Andres Merenghito), Willie Cook, Eddie Mullens, Ray Nance tp-voc, Britt Woodman, Mitchell "Booty" Wood, Juan Tizol, Lawrence Brown

tb, Jimmy Hamilton cl-ts, Russel Procope as-cl, Johnny Hodges as, Paul Gonzalves ts, Harry Carney bar-bs-cl, Duke Ellington p, Aaron Bell b, Sam Woodyard dr and Lil Greenwood, Milt Grayson, Ray Nance vocal.

Titles:
Take The "A" Train, Red Carpet, Newport Up, Matumba (Congo Square), Perdido, Diminuendo in Blue & Crescendo in Blue.

Earlier released on two LP's from Queen Disc 069 and 070 (stereo).

It is a higher quality of the sound on this new CD, better than the earlier released LP from Queen Disc.

Ella Fitzgerald and Duke Ellington, Côte d'Azur Concerts.

A new 8 CD-Box Set Verve 314 539 033-2. Recorded July 26-28, 1966.

Contains all music from Verve 2 CD set, 96 tracks, Ella and Duke at the Côte d'Azur 314539 030-2 and Verve LP Soul Call. Much more music is included and also Tinging Is a Happiness from July 27 and rehearsal on July 28. The eleven first tunes July 26 are not in this set, but you can find them on Things Ain't What They Used To Be, CD Laserlight 17 097.

Ben Webster and Ray Nance made guest appearances with the Ellington Orchestra July 28.

Harold Ashby performed in Toronto, Canada.

Harold Ashby made a surprise appearance at June's du Maurier Jazz Festival. He was minute replacement for Benny Waters. The 73-year old former Duke Ellington sideman was in a good form sharing the spotlight with Claude Williams and Arvell Shaw. His work was especially compelling on I Can't Get Started and Cotton Tail.

Joya Sherrill with Cab Calloway

From August 18, 1949 we have found a recording with Cab Calloway and his Orchestra. The female vocalist is unidentified on the record, but it is Joya Sherrill singing. Joya and Cab is singing a kind of duet together. The record is RCA PM 42030, Black and White vol. 176, and the title is Your Voice.

Det historiska året 1999 påbörjas snart.

Ett meddelande från Toronto säger att vår vän Andrew Homzy kommer att leda ett storband den 29 april och programmet ingår i EDU's radiosändning. Uppgiften säger den 29 april, men EBU sänder den 25 april. Vi får se vad som gäller. Den 30 april upprepas konserten i Quebec City. Konserten kommer att spelas in på CD.

I staden Niigata, Japan hyllas Duke med en konsert under ledning av trombonisten Mark Marin.

Anledningen är att Duke 1964 turnerade i Japan när en jordbävning inträffade i Niigata. Duke anullerade då en konsert på Hawaii och gav istället en välgörenhetskonsert den 8 juli i Tokyos Koseinenkin Hall för de drabbade i Niigata. Konserten gav nästan \$350.000. Som tack erhöll Duke sedan stadens nycklar.

Souvenirer att köpa inför 1999.

Banér med Duke's "Top Hat" \$100 per styck, på baksidan logon "My People".

Affisch med Duke Ellington, 4 år gammal, \$20 per styck.

"My People" programmet, \$7 per styck.

Adress: Ellington '98

6935 So. Crandon Avenue, 2D

Chicago, IL 60649, USA tel: 773 643 4828

Advance Music, Katalog 1998-9.

Maierackerstrasse 18, D-72108 Rottenburg, Tyskland

tel: 00949-7472 1832, email: www.advancemusic@+online.de ,

fax 00949- 7472 24621.

Handböcker för harmonilära, improvisationer samt transkriptioner för instrument.

Charlie Norman berättar

Charlie Norman, som är högaktuell med Alice Babs, deltog den 29 april 1939 i hyllningarna till Duke på hans 40-årsdag. Charlie spelade för Duke i festvåningen 1 tr. upp på Felix-Kronprinsen , nuvarande City-kyrkan.

Alice Babs på Konserthuset den 21/22 September 1998

Alice Babs uppträdde tillsammans med Charlie Norman p, Putte Wickman cl samt Anders Berglunds orkester. I orkestern medverkade bl.a. Bosse Broberg, Hans Dyvik tp, Karl-Martin Almqvist ts, Per "Burträsk" Johansson as, Olle Holmqvist tb, Jan Adefeldt b samt Kjell Öhman p och orgel.

Från Ellington's Songbook framfördes följande titlar :

Me and You, I Don't Mind med Olle Holmqvist tb, I Let a Song Go Out Of My Heart, Drop Me Off In Harlem med Bosse Broberg, Don't Get Around Much Anymore med Putte Wickman, A Sailboat In the Moonlight med Burträsk, I'm Checkin' Out, Goöm Bye med Bosse Broberg, Karl-Martin Almqvist ts.

Putte Wickman och Alice framförde sedan Sugar, som Putte och Alice uppträdde med redan i Parisfestivalen 1949.

Alice med alla medverkande fick stående applåder efter avslutad konsert och mycket blommor. Vi får hoppas att Alice och Charlie fortsätter nästa år med att uppträda tillsammans eftersom publiken inte önskar annat än att få se och höra dessa underbara artister, som inte har något motstycke i Sverige.

En CD finns nu att köpa i handeln. Musiken är en studioinspelning från vecka 36, 1998 med nästan samma musikaliska innehåll, som framfördes på Konserthuset. Och självklart är musikerna detsamma. Följande titlar tillkommer på CD'n: It's Wonderful, Our Love Is Here To Stay, Swing It Magistern, Who Got The Other, Half of Heaven, Regntunga Skyar, Bluer Than Blue.

En rekommenderad julklapp.

Stort Grattis till Willie Cook 74 år!!

Från Olle Lindholms samling

Duke Ellington's först trumpetare under många år John "Willie" Cook fyllde 74 år den 11 november 1998. Willie bor sedan 1982 i Stockholm och vi inom Duke Ellington Society of Sweden tycker det är jätteroligt att han trivs bra i Sverige. Vi får också höra hur det begav sig på tiden med Duke. Willie delade oftast på första trumpetstämman även hos Jay McShann, Earl Hines, Jimmy Lunceford, Dizzy Gillespie, Count Basie, Gugge Hedrénus, puh !! finns det några fler storband med den digniteten?

Grattis Willie på födelsedagen.

Nästa månads jubilar!!

Alice Babs fyller 75 år!!

Allas vår Alice "Babs" Sjöblom fyller 75 år den 26 januari 1999. Joddlarflickan har nu blivit stor som artist med ett stort och brett register. Hon har alla musikaliska kvalifikationer som krävs för att vara allsidig och stor sångerska inom jazz och klassisk musik.

Efter alla framgångar på scenen, skiva, film som alla svenskar har följt under alla år är det fortfarande så att alla vill se och höra mera av Alice på scenen. Alice är unik och hon har fortfarande greppet om sin publik.

Alice drar fulla hus när hon kommer på besök. 1998 års turné med 18 konserter är en stor succé med hennes gode vän sedan 1940 Charlie Norman. Utgått överallt på två timmar.

Alice varma, glada och vänliga person har nu flödat över oss i 60 år och hon sjunger lika gärna i telefon som till sin chaufför i en bil på väg till en konsert, som på scenen med Charlie Norman. Hemligheten ligger nog i att Alice är sig själv i alla situationer och att hon har roligt själv och är nyfiken på allt som sker.

Alla musikälskare lyckönskar Alice på hennes födelsedag nästa månad. Grattis Alice!

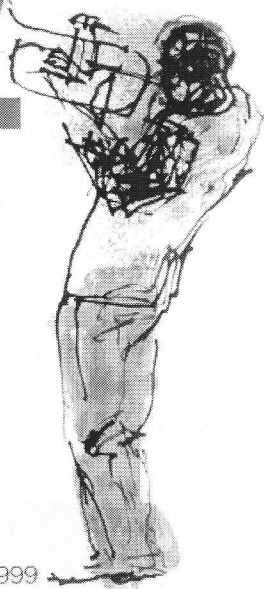

Alice på besök i Stockholm den 5 maj 1998.

Från Olle Lindholms samlingar

JAZZ

HANS HEDENSTRÖM
GÖRAN OLSON

Länsmuseet Gävle

24 oktober 1998 - 10 januari 1999

For Sale

The DEMS Bulletin
1979 - 1995.

Red. Benny Åslund
Complete collection of
DEMS in four bound
linenbinding.

1. 1979 - 1982
2. 1983 - 1988 and Georges Debroe's auction catalogue of Duke Ellington items from 1980.
3. 1989 - 1993 no 1,2,3
4. 1993 no 4 - 1995 no 1,2,3 (Benny's last numbers).

The price complete is 950 SEK.

Contact Bertil Lyttkens, Grevgatan 70,
S-114 59 Stockholm, Sweden.
Tel: 0046-8-6671810

Brev från läsekretsen

Duke går till sjöss!

Tidigt i våras gjorde min fru och jag en kryssning med Carnival Cruise's nybyggda kryssningsfartyg Elation. Det var jungfruressan som gick från Miami till Los Angeles via Colombia, Panamakana-len, Costa Rica och Mexico. Efter att ha checkat in och tagit den mycket rymliga standardhytten i besittning var det dags att lokalisera sig på fartygets elva däck.

PÅ ATLANTIC DECK MÖTS VI AV DUKE'S !

En av fartygets tio barer hade tillägnats Duke Ellington. Entrén var triumfbågen från Washington Square Park och i inredningen fanns bl.a. Empire State Building, Frihetsgudinnan, och Brooklyn Bridge allt i sprakande neonbelysning.

Fluorescerande ljus och fiberoptik, som gav illusion av en underbar stjärnhimmel, skapade känslan av New York en sommarkväll för många år sedan. I mitten av baren ett roterande piano som gjorde att pianisten fick ögonkontakt med alla gästerna. Pianistens repertoar kändes lite främmande. En blandning av "okända örhängen". Jag frågade efter något med Ellington. Han letade en bra stund bland sina noter och hittade till slut "It Don't Mean a Thing...", som han misshandlade fullständigt. Längre än så kan man nog inte komma från Duke. Vi applåderade artigt och återvände sedan under resan till baren några gånger. När pianisten hade paus, för att njuta av miljön.

Den musikaliska upplevelsen på fartyget stod husbandet för. En tiomannaorkester under ledning av Smokin' Joe Escriba ackompanjerade varje kväll de olika artisterna i The Mikado Room och fick dessutom chansen att spela egna nummer och till dansen. Härligt svängig mainstream och goda artister. Elation går nu i kryssningstrafik på västkusten mellan Los Angeles och Acapulco i Mexico. Jag hoppas att Kalifornien kan bidra med en bättre pianist.

Två jättenöjda "kryssare"
Ingrid och Lennart Modén
i Malmö, den 18 september 1998

Bra jul- klappar!

NÅGRA SAKER
ATT KÖPA FRÅN DESS
FÖR NYA OCH GAMLA
MEDLEMMAR, FÖR ATT
MARKERA DIN
MUSIKIDENTITET!

Vår bag '94 med eget tryck	25:-
Duke Ellingtonmärke i metall	40:-
Black Beauty, CD med bl.a. Joya Sherrill vocal, Arne Domnérus, Bent Persson, Knud Jörgensen, Bengt Hallberg samt Ulf Wesslén orgel.	90:-

NÄR JAZZEN KOM TILL SVERIGE

Reaktioner och attityder

Del II av Bertil Lyttkens artikelserie, fortsättning från Bulletin Nr 3

Folket:

"Organiserat buller och brak"

Smålandsposten:

"Man kan och inte säga att sådan jazz är barbarisk kultur. Man måste beteckna den som kultiverat barbari ... Hembrygd jazz tappad direkt från fatet. En raffinerad häxbrygd".

Blekinge Läns Tidning:

"Till sist kan nämnas att en del belysningseffekter vidtagits. Huruvida det kan anses angenämare att se en neger, som blir grön i ansiktet, är väl diskutabelt".

Östergötlands Dagblad:

"Ett par nummer kunde möjligen tänkas i partitur, men det mesta var en oredig illustration till oron i världen".

Varbergs Posten:

"Om någon i fortsättningen säger att man på trumpet och trombone endast har möjlighet att frambringa ett slags ljud så kan man bara hänvisa till Duke Ellingtons specialister - de faktiskt både skratade, pratade och grät i sina instrument".

Norra Halland:

"Duke Ellington kom, svingade och vann en brakseger över publiken, som satte absolut applåderkord och blev nära nog hysterisk av de fenomenala prestationerna".

Vid Ellingtons besök i Sverige ger sig filmvetaren Stig Almqvist i Filmjournalen åter in i tidens jazzdebatt. Året före har han ju dragit en lans för Edgar Hayes rundresa i vårt land och nu tar han tillfället i akt att vidga debatten även till filmens område. Hans huvudtema är dock en hyllning till Ellington och artikeln i sin helhet passar väl in som avrundning på presskören våren 1939.

"The Duke steps in". Det finns anledning att även i Filmjournalen annonsera Duke Ellingtons konserter i Stockholm och mer än ett dussin landsortsstäder i mitten av april. I början av 1930-talet framställdes med honom och hans orkester en film, en kortfilm bara, som väckte en stor förtjusning hos det fåtal, som sökte sig till den, lockade av det just då genombrytande namnet Ellington. Stycket hette "Symfoni i svart och vitt" och inneslöt några av den svarte mästarens kompositioner i en tragisk anekdot om en negerjazzdirigent, som efter umbäranden åntigen kunde framföra sitt band och sina egna melodier offentligt, och om hans hustru som trots en hemlighållen hjärtsjukdom dansade vid premiären, med högst olycklig påföljd. Så länge denna korta film exponerade negerns barnsliga glädje utfördes bl.a. "Black Beauty" av Ellington.

Sedan dog den tappra hustrun till den hjärtskärande och sköna "Black And Tan Fantasy" medan trumpeterna kastade långa skuggor på vita kalkväggar och Duke själv satt vid pianot och slog förtvivlade ackord. Som musikaliskt poem i ton och bild har denna korta sak från ljudfilmens första tid inte många motstycken. Tyvärr, ty genren är tjugig och rymmer höga artistiska möjligheter. Sedan dess har Duke Ellington ett par gånger, endast alltför flyktigt, låtit engagera sig som inslag i vanliga långfilmer, t.ex. "Sensationens revy" och en av Mae Wests burlesker.

Det finns en primitiv jazzpublik, likaväl som det finns en primitiv filmpublik. Den senare kan skrämra en ibland. De söker sig med god näsa till sådana program, där rå styrka och låg komik florerar, och dess gapskratt och kommentarer kan jaga kalla kårar utefter ryggen på den, som inte hör till gänget. Samma individer bildar huvudmassan av publiken vid jazzkonserter och kan där utveckla en bråkig omdömeslöshet och brist på smak av lika stora mått som på bio. Jazz och bio vänder sig båda till de stora massorna, och tillfredsställer i sin lägre, okonstnärliga form i synnerhet ungdomen ur sådant samhällsskick, som förut inte alls eller endast sällan konfronterats

med konstprodukter. För den skull kan man inte begära mycken skolin- och urskiljning av dem. Det är ungefär som med de hundratals-ental, som slukar de förkättrade "kolorerade" veckotidningsnovellerna; det är folk, som först nu börjar läsa, och ur deras krets kommer nog att utkristallisera sig en elit, som uppskattar god litteratur, men som aldrig kunnat lära sig det utan att passera genom magasinsalstren. På liknande sätt börjar biografpubliken att mogna och särskilja, så också den publik, som gett sig jazzmusiken i våld efter att förut ha struntat i all tonkonst. Och liksom man mycket lätt skulle kunna nämna filmer, som haft den Utmärkta dubbelegenskapen att dels erövra en mycket bred publik, dels vara mer än väl godtagbara som konstverk, så finns det inom jazzmusiken företeelser, som i sig förenar popularitet och hög musikalisk nivå. Dit hör i första hand Duke Ellington.

Nyheten att Duke Ellington var att vänta till Sverige torde ha jagat hjärtat upp i halsgropen på ungdomliga swingentusiaster. Han är deras idol, den store och ojämförlige. Moder växlar på grammofoonmarknaden, som till hela världens tjänst snabbt inregistrerar fluktuationerna däröver i jazz-Amerika, och en lång rad orkestrar har spelat sig fram till flyktig berömmelse. Ibland har det hetat, att Duke varit borta, slut. Det är han inte. Och det behövdes bara den första notisen om hans stundande Sverigebesök för att hans makt över sin nena skulle visa sig oförsvagad. Hans två bebadade konserter i Stockholm blev slutsålda snabbare sägs det, än Toscaninis. **D u k e k o m m e r !** var en samlingssignal utan like för huvudstadens jazzbitna, man kan ta för givet, att många köpte biljetter nästan med andakt.

Den obligatoriska jazzkonserterpubliken kommer emellertid att blandas upp med folk, som vill höra Duke Ellington med orkester av samma motiv, som lockar dem till konserter av goda instrumentalister och dirigenter eller till att stifta bekantskap med modern tonkonst. Från ett eller annat hundratal grammofoonplattor vet man, att man kan bereda sig på något musikaliskt givande. För egen del uppskattar jag inte särskilt Ellingtons halsbrytande inspelningar i mycket hastigt tempo. Dyliga saker brukar emellertid, när de exekveras av jazzmusiker av hög klass, vilket ju här är fallet, vinna åtskilligt på att utföras inför åskådarnas ögon. Det är mycket roligare att också se de spelglada musikanterna i deras häpnadsväckande soloinpass än att enbart höra dem. Sådant skall helst inte bara vara musik, utan också s h o w. Men först och främst ska jag, och många med mig, gå och höra Ellington för hans stillsamma bitars skull för Mood Indigo och The Mooche, Solitude, Black And Tan Fantasy och Awful Sad och alla de andra i den stilen, lyriska och smärtsamma stycken, ruvande och vemodiga, utsökt orkestrerade. Instrumenten vandrar liksom en krets-gång i dem, möter varandra, förenas och skiljs i en obruten kontakt, en slutenhet och balans, som endast en betydande konstnär kan åstadkomma. Inte musik i stort format, men mästerverk inom sin givna ram. Jazzmusikens ädlaste smycken, prydnader för modern tonkonst överhuvud".

Detta var sista delen av sista kapitlet i Bertil Lyttkens' bok om pressreaktioner och attityder till svensk jazz under tidigt 1900-tal.

Boken avhandlar alla betydande jazzhändelser - nästan utslutande berömda amerikanska gästspel här fram till och med året 1939. Kriget satte då ett obönhörligt och flerårigt stopp för aktiviteter av detta slag.

Anm. Ovan nämnda bok publiceras under namnet Svart och vitt.

Utländska jazzbesök 1895-1939.

Speglade i svensk press.

Finns att köpa i handeln januari/februari 1999

Bubber Miley

'...en sorglös, rundkindad, slank, brun kille med glimten i ögat och munnen full av guldtänder.'

Artikeln publicerades i aprilnumret av Orkester-Journalen 1994. Författare Lars Westin

HAN BILDADE STIL, INTE BARA MED SITT TRUMPETSPEL. HAN VAR OCKSÅ MEDSKAPARE TILL ELLINGTONORKESTERNS SPECIELLA MUSIKALISKA PROFIL

Beskrivningen ovan av trumpetaren Bubber Miley (1903-32) gavs av saxofonisten Otto Hardwick i en intervju 1944. Det är ett av ganska få vittnesbörd som finns om denna torhet från jazzens tjugotal. Att Miley hade avgörande betydelse för Duke Ellington och hans orkester är känt, men det saknas närmare uppgifter om deras samarbete. Mileys verksamhet, inom och utanför Ellingtons orkester, är bara fläckvis kartlagd. Veterligen finns inte ens ett tydligt fotografiskt porträtt av honom. Kommentarer om Miley är utspridda och

ofta korthuggna. Alla hade stor respekt för Bubber, som var oerhört kreativ', säger trumpetaren Harry Cooper (Storyville nr 142, juni 1990). Miley hade enorm personlig utstrålning och dominerade varje situation', berättar trombonisten Joe 'Tricky Sam' Nanton (Metronome 1945). Man gillade att tävla', säger barytonsaxofonisten Harry Carney (Jazz Journal 6/61). Bilden av Miley som en stolt improvisatör, som gärna utmanade både sin egen och medmusikernas fantasi bekräftas av Duke Ellington i hans självbiografi.

James "Bubber" Miley

Det finns också andra, mer sorgesamma perspektiv, t ex av Cooper som hörde Ellington-bandet på Kentucky Club i New York i början av 1926: Varje kväll blev Miley så berusad att han föll ner under pianot och Charlie Irvis gjorde kommenterande ljud på sin trombon för att illustrera Mileys tillstånd'. Sidney Bechet, som spelade en kort tid i Ellingtons orkester 1925, beskriver Miley som en bråkstake: han förstörde kamratandan och även den enhetliga karaktär i musiken, som Ellington försökte skapa med sina arrangemang. (Treat it gentle, 1960).

James Wesley Miley kom från South Carolina till New York med sin familj när han var sex år. De flyttade till San Juan Hill, kvarteren kring 60:e gatan ner mot Hudson-floden, ett överbefolkat svart bostadsområde. Familjen var musikalisk, hans syster hade en sånggrupp. 'Bub' sägs ha sjungit på gatorna som barn, och han lärde sig tidigt spela trombon och kornett. Omkring 1920, när han var i 17-årsåldern, etablerade han sig som trumpetare i New York. Förebilden var Johnny Dunn (1897- 193 7), kornethjälte i W C Handys orkester och sedan i sångerskan Mamie Smith's Jazz Hounds. Dunn bländade lyssnarna med fantasifulla, virtuost utförda ornament och använde sordin och wawa-effekter; han var en av de första att musikaliskt bruka det verktyg som brukar kallas 'plunger' och som man vanligen rensar avlopp med.

Benny Carter, fyra år yngre, växte också upp i San Juan Hill och har berättat hur Bubber Miley blev hjälte bland smågrabbarna där. Høyden av åra var att få bära Mileys trumpet en bit på vägen till tunnelbanan, när han skulle åka 'uptown' för att spela i Harlem.

1921 fick Miley ersätta Johnny Dunn i Mamie Smith's Jazz Hounds. Garvin Bushell, som spelade i bandet, har vid olika tillfällen berättat om gästspel i Chicago vårvintern 1921, då han och Miley varje natt uppsökte Dreamland för att lyssna på King Olivers Creole Jazz Band.

(Det var innan Louis Armstrong hade lämnat New Orleans för att ansluta sig till Olivers orkester.) Miley var helt absorberad av Olivers kornettspel, också det ofta sinnrikt sordinerat. Bushell har också beskrivit Miley som en odisciplinerad person och usel notläsare med dålig embouchure (läppkontroll). Men han vann framgång med de klagande, nästan mänskligt sjungande toner han åstadkom med hjälp av gurrunikopp eller bara med handen för klockstycket, ofta i kombination med en kort, 'straight' sordin. Ibland skapade han en grumlig, 'growlande' ton genom att sjunga i munstycket samtidigt som han blåste. Miley använde inte, som många andra, 'plunger' och sordiner till att skapa komiska eller enbart tekniskt imponerande effekter; han gjorde musik som var gripande, kraftfull och sensuell.

Miley spelade till och från med Mamie Smith i ett par års tid och gjorde även inspelningar med henne, delvis i par med Johnny Dunn. Sedan tycks han ha fört en skiftande tillvaro i New York som inhoppare i olika dans- och kabaretorkestrar - älskad av publik, klubbägare och medmusiker för sitt känsloladdade, personliga spel.

Han var alltså en lokal musikalisk storhet i New York, när Duke Ellington och 'The Washingtonians' kom dit 1923. Samma höst värvades Miley handgripligt till bandet, om man får tro Otto Hardwick: musikerna för helt enkelt upp till Harlem efter jobbet på Hollywood (senare Kentucky Club) ovanför Times Square, letade reda på Miley och hällde i honom sprit så att han blev redlös - och när han vaknade, hade han smoking på sig och satt och spelade i Ellingtons band.

Fast bandet var inte Ellingtons - inte ännu. Ledare var banjoisten Elmer Snowden, och dittills hade orkestern spelat i en 'sweet' stil som efterliknade den vita dansmusiken. Miley åndrade på det, har Ellington berättat; nu blev repertoaren mer genuint jazzmusikalisk med många inslag av blues. Miley tog initiativ till att hans rumlarbroder och musikaliske frände, trombonisten Charlie Irvis kom med, vilket ytterligare förstärkte den nya profilen. Båda spelade på ett sätt som betraktades som rätt och innerligt; den beskrivande termen var 'gutbucket'. Men Snowden ogillade den nya stil som detta skapade, och bland annat därför lämnade han så småningom bandet. Ellington tog formellt över ledarskapet, resten är jazzhistoria.

Utan tvivel var Miley den stora stjärnan i 'Washingtonians', som orkestern skulle heta ännu ett par år framåt. Han hade nyligen passerat de 20 men var en erfaren, etablerad musiker och en entusiastiskt omkompanjerad till några sångartister. Ellington spelade in sju nummer, varav bara två instrumentala med hela bandet. Där har Miley en framträdande roll som solist med koppssordin och wawa-effekter i 'tågglåten' *Choo choo* och med ett enkelt, effektivt 'stop time-solo' i *Rainy nights*.

Men Miley själv spelade in åtskilligt utanför Ellington-bandet. Hösten 1924 och vintern 1925 var hans mest produktiva tid i gramofonstudion. Han medverkade på ett 40-tal skivsidor med olika sångartister och instrumentala studiogrupper. En del av Mileys solon är rytmiskt instabila och fraseringen ofta staccato. Den lite hesa, sjungande stil som han skulle praktisera så flitigt hos Ellington, tycks inte fullt utbildad och han gör bara begränsat bruk av klangeffekter. I *Louisville blues* finns en försmak av det tillbakahållna, lite beslöjade spel som han senare utvecklade till mästarskap. Improvisationerna är ofta reduceringar av melodierna, utsmäckade med explosiva, skarp-skurna melodislingor, som i *Believe it, hot mama*. En försmak av Mileys paradnummer hos Ellington, *Black and tan fantasy* finns hos *Get yourself a monkey man* och särskilt hos trumpetsolot i *St Louis blues* (alla de nämnda med Kansas City Five).

Irving Mills, musikförläggaren och managern som byggde upp Ellingtons berömmelse på tju- och trettiotalen, fascinerades av just *St Louis blues*, som han hörde på Kentucky Club. Möjligen hade han ett finger med, när det gällde Mileys flitiga inspelningsverksamhet hösten 1924, där Ellington fick komma in, så att säga, bara på ett hörn. Kanske hade Miley - mer än Ellington - blivit det stora namnet i jazzhistorien, om han inte varit så odisciplinerad och begiven på alkohol. Både med kompositioner, arrangemang och spel satte han sin prägel på orkestern, men det var Ellington som strukturerade idéerna och var den rationella, sammanhållande kraften.

Miley försvann periodvis på grund av alkoholmissbruk. Han lär också ha tyckt intensivt illa om att turnera; sommaren 1926, då orkestern hade ett längre engagemang i Pennsylvania, gav han sig av på grund av hemlängtan. Ellington fick hyra in vikarier ibland trumpetare som fick ha ett slags beredskap ifall Miley inte skulle dyka upp eller vara i skick att spela. Samtidigt försökte Ellington bibehålla den klangfärg Miley gav orkestern. Harry Cooper har berättat om hur trumpetarna anvisades om när och hur sordiner skulle brukas. En annan av Mileys ersättare, Louis Metcalf påstod (för jazzhistorikern Len Kunstadt) att det var Irving Mills som hela tiden tjtade om att orkestern måste upprätthålla sin 'djungelstil': Miley och trombonisten Joe 'Tricky Sam' Nanton tvangs i tilltagande utsträckning 'growla' i alla i solon. Metcalf sa också att Miley började dricka ännu värre, när trumpetare runt omkring måste lära sig hans stil.

I Nanton, som började hos Ellington 1925 fann Miley en musikalisk frände. Denne hade på egen hand utvecklat ett avancerat sordinspel på trombon, och det är inte svårt att föreställa sig hur han och Miley utbytte idéer och erfarenheter. Deras första samarbete på skiva är *Li'l Farina*, inspelad i januari 1926, där Nanton spelar 'growl' med kopsordin och Miley följer med ett bluesigt, öppet solo som sedan

The Washingtonians, i början av 1924. Från vänster: Sonny Greer, Charlie Irviss, Bubber Miley (sittande), Elmer Snowden, Otto Hardwick samt Duke Ellington

varieras med 'plunger'. Deras spel blev avgörande ingredienser i det karaktäristiska 'Ellington-sound' som utvecklades med den växande orkestern: i *Immigration blues* och *The creeper* från december samma år finns 'growl-effekter' också hos klarinett och saxofoner. Den typiska förtätade Ellington-stämningen tycks långt utbildad vid denna tid och präglar flera fina nummer, t ex *Song of the cotton field* från februari 1927. Här gör Miley bruk av alla sina specialiteter och visar dessutom upp en mjukare, modernare rytmik.

Det är nu Bubber Miley stiger fram som en betydande jazzsolist. Han står också som Ellingtons med-kompositör till några av de första framgångsrika låtarna. *East St Louis toodle-oo*, med dramatisk inledning och avslutning av Mileys trumpet, spelas in i åtskilliga versioner 1926-28 och förblir orkesterns signatur-melodi till i början av fyrtioalet. I *Creole love call* och *The blues I love to sing* spelar Miley känsligt lidelsefull trumpet medan Adelaide Hall svarar för 'growlandet' med guttural sång. Strålände Miley-solon finns också i låtar som *Got everything but you*, *The blues with a feeling* och *Bandanna babies*.

Men mest känd blev *Black and tan fantasy*, där Miley använder stor dynamik och ett brett register av klangfärger för att skapa sällsam dramatik. Typisk för honom är också tonaliteten som skiftar mellan dur och moll.

Det inledande suggestiva molltemat lär vara lånat från en sång (i dur) som Miley hörde som barn, 'Holy city'. Trumpetsolot byggs upp med en fyra takter lång ton som växer från svagt, svagt till ett gripande rop, följt av vad som kan beskrivas som ett vädjande eller predikande tal. Slutet är också Mileys, och där citerar han effektivt Chopins sorgmarsch. Miley satte sin prägel på detta nummer för all framtid. Under en av hans frånvaroperioder hösten 1927 hyrde Ellington in trumpetaren Jabbo Smith som ersättare vid en skivinspel-

ning. I de två versioner av *Black and tan fantasy* som gjordes, utför Joe Nanton början på Mileys solo på sin trombon, i den andra versionen görs den av Smith på trumpet. Bägge ger sin personliga färg, men solots hela form och karaktär lånas från Miley. När Miley hade slutat i bandet och ersatts av Cootie Williams, fick denne ta över solot. Ellington fortsatte att spela *Black and tan fantasy* ända in på sjuttioalet med bibehållen grundkaraktär.

Det finns för övrigt inspelningar där Miley enligt vedertagen uppfattning medverkar, men där man kan misstänka att någon av hans 'ersättare' spelar hans roll.

Bubber Miley kan inte ha varit lätt att hantera för orkesterledaren Ellington. Att han ändå gjorde det vittnar om Mileys stora musikaliska betydelse. Men i januari 1929 höll det inte längre: Miley fick lämna bandet. 25 år gammal började han frilansa igen och medverkade i diverse teater- och nattklubbssorkestrar. I maj 1929 för han med Noble Sissles orkester till Paris för att medverka i en revy, men han drabbades av hemlängtan och tog båten tillbaka till New York efter bara några dagar. Han spelade i trumslagaren Zutty Singletons orkester på Lafayette Theatre i Harlem, och en tid senare engagerades han som solist av den framgångsrike vite orkester-ledaren Leo Reisman.

Miley medverkade vid några skivinspelningar våren 1930, bl a med mäktigt spel i en fin version av *What is this thing called love*. Han ger kraftfull färg åt musiken; spelet är enkelt och självfullt, och han utför sina effekter mycket kontrollerat. Att Miley var svart och den övriga orkestern vit framgick inte på skiva och i radio. Men när han framträdde med Reisman på Paramount Theater var det mer komplicerat. Miley fick sitta på första bänk, utklädd till vaktmästare, för att på tecken resa sig och spela solo i *St Louis blues*. Miley hördes också i *East St Louis toodle-oo* från sidan av estraden - osynlig för publiken. I sin självbiografi berättar Rex Stewart att Reisman fick hyra in en annan trumpetare som 'mimade' till Mileys solon.

1930 medverkade Miley också på inspelningar med King Oliver: i *St James infirmary* hörs han solistiskt, bl a med rytmiska, snabba stötar på en enda ton, som en studsande boll. Mindre musikaliskt intressanta men väl ett vittnesbörd om Mileys status och popularitet är tre sessioner i eget namn med en studio-orkester, som han gjorde för Victor samma år. Repertoaren är kommersiella danslåtar, Mileys trumpet har bara en blygsam roll.

På en legendarisk session med Hoagy Carmichael den 21 maj 1930 var Miley ende svarte musiker i en stjärnspäckad orkester med bl a Benny Goodman, Tommy Dorsey och Eddie Lang. Här samarbetade han också med Bix Beiderbecke, ett annat av tjugotalets trumpetgenier. Med sina kontrasterande spelstilar delar de på uppgifterna; Mileys mjukt 'growlande' och medryckande trumpet presenterar melodin i original-inspelningen av *Rockin' chair*.

Miley fortsatte att spela i teater- och nattklubbssorkestrar i New York. Hans musikaliska specialiteter var uppenbart populära - så till den grad, att Ellingtons manager Irving Mills ville bädda för Bubber Mileys verkliga genombrott. I slutet av 1931 tillkännagav Mills att han skulle bygga en hel show, 40 personer stor, kring 'Bubber Miley and His Jungle Band' (Namnet 'The Jungle Band' använde annars Ellington-orkestern på sina skivor för märket Brunswick.)

Efter ett par veckors inkörning i Philadelphia presenterades 'Harlem Scandals' på Lafayette Theatre i Harlem. Harry Cooper var med och har beskrivit ett inslag: 'På scenen kallade dom på Brother Bubber för att han skulle leda oss i bön, och Bubber gjorde ljud på trumpet som om han predikade'.

Men efter bara en kort tid blev Miley sjuk i tbc och hans nummer fick övertas av en annan trumpetare. När Bubber Miley avled den 20 maj 1932, bara 29 år gammal, lades föreställningen ned och bandet upplöstes.

Miley fick inte bara stilbildande betydelse för Duke Ellingtons orkester. Med sina klangliga och speltekniska experiment har han påverkat också trumpetspelet i övrigt - både inom jazzen och hos t ex den moderna noterade konstmusiken, där tonsättare numera gärna använder sig av effekter som Bubber Miley var med om att utveckla.

1941 gav Rex Stewart med Ellington på piano en fin hyllning till Mileys minne vid en skivinspelning med en mindre grupp ur bandet. Titeln ger en antydning om kollegernas syn på Mileys öde. Låten heter *Poor Bubber*. Stackars Bubber.

KUNGL. MUSIKALISKA AKADEMIEN

Mr Duke Ellington

Dear Sir,

I herewith have the honour of informing you that the Royal Swedish Academy of Music has pleased to elect you her member.

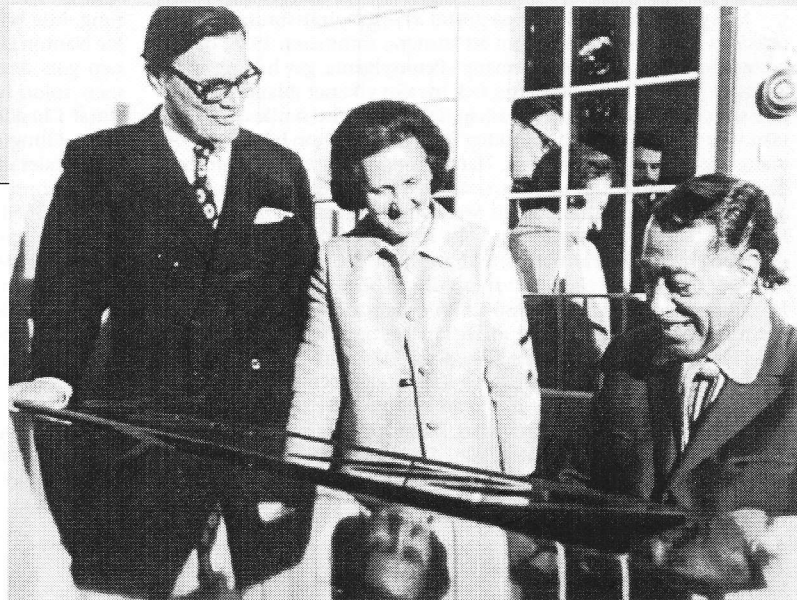
Here enclosed I send you the statutes of the Academy and a description of the uniform used by the members of the Academy.

I remain, Sir

Yours very sincerely

Gunnar Larsson

Gunnar Larsson
Secretary of the Royal Swedish Academy of Music

With Consul General of Sweden and
Mrs. Gunnar Lonaeus after election to
the Swedish Royal Academy of Music,
March 12, 1971

Kong! Svenska Musicaliska Akademien,
Som räknar för en Skyldighet, at ihogkomma, och för en vinst, at tillägna sig
de Personer, som med framgång idka, eller på utmärkt sätt, värda Tonkonsten, här till betygande af sin acktning, till. Medlem utvaldt och kallat
Pianisten

Duke Ellington

Till yttermera visso härnför ärdetta Öfna Prof. utfördadt underskrifvet, och med Kong! Akademien vanliga Insegl bekräftadt, som Skedd i.
Stockholm den 15. oktober År 1970.

På Kong! Svenska Musicaliska Akademien Vågnar.

Severin Jansson
Presed

Gunnar Larsson
Sekreterare